

Til § 142.

Denne Paragraf svarer til de lignende Bestemmelser i den almindelige Straffelovs §§ 125, 128 og 141.

Til § 143.

Denne Forstrift, der er overensstemmende med Kr. Art. Br. af 1752 § 589, af 1756 § 647 og Pl. 17de Marts 1818, kan vel faa Anvendelse ogsaa imod civile Personer, men synes dog at burde indtages her, da den nærmere begrænses Ansvarer efter § 142 og staar i samme Forhold til denne Paragraf som § 131 til § 130.

Til § 144.

I denne og følgende Paragrafer omhandles Forbrydelser, der udelukkende og fornemmelig begaas i Krigstid imod fjendtlige Undersaatter. Bestemmelserne ere for saa vidt Lempelser i eller Undtagelser fra den almindelige Regel i § 6.

Til § 145.

Med Bestemmelsen er taget Hensyn til, at der hos Krigerne lettelig opstaaer den Tanke, at de ere berettigede til at tilegne sig det nævnte Gods.

Til § 146.

Meget strenge Bestemmelser for dette Tilfælde findes i de militære Love og skulle tjene til Beskyttelse saavel for Landets egne som for fjendtlige Krigere.

Til §§ 147 og 148.

Skjøndt Loven bør beskytte ogsaa de fjendtlige Undersaatter imod Plyndring, pleier dog en ringere Straf at bestemmes end for Høveri i Almindelighed, da Handlingen ofte bliver mindre strafværdig paa Grund af de Savn, der foranledige samme, og det ikke altid er let for Krigeren at skjelne mellem det Lovlige og Ulovlige. Men naar Plyndringen antager en for Indvaanernes Person særdeles farlig Karakter, bør de sædvanlige Straffe indtræde (§ 148), i hvilket Tilfælde ogsaa den almindelige Straffelovs § 246 vil komme til at gjælde, og fler Plyndringen af flere i Forening, kan den ved den Oplosnings-tilstand, som derved kan foranlediges, blive farlig for vor egen Krigsmagts Sikkerhed; derfor pleier Straffen at stærpes i det Mindste for Hovedmændene, og i Øvrigt overlades det den Høistbefalende efter Omstændighederne at træffe ekstraordinære Foranstaltning derimod (§ 60).

Til § 149.

Naar der sættes en formindsket Straf for Plyndring i et fjendtligt Land, synes der ogsaa at burde gives Bemyndigelse til noget at lempe den almindelige Straf for Tyveri og Ran, naar disse Forbrydelser begaas i fjendtligt Land, og navnlig har man troet, at man ikke burde skjelne

mellem simpelt og grovt Tyveri, og at Reglerne om gjentaget Tyveri burde udelukkes, baade naar Nogen, som forhen er straffet for Tyveri, stjæler i fjendtligt Land, og naar den, der er dømt efter denne Paragraf, senere skal dømmes enten paany efter samme eller til Livsstraf efter den almindelige Straffelov.

Til § 150.

Herunder hører fornemmelig den saakaldte Marødering. Den mildere Straf retfærdiggjøres ved de Savn, som ofte lides, jfr. ogsaa den almindelige Straffelov § 235.

De i sidste Stykke af denne Paragraf og i det næstsidste Punktum af § 151 omhandlede Tilfælde synes ikke ubetinget at burde behandles som Plyndring, da den udøvede Vold kan være høist ubetydelig.

Til § 151.

Som oftest vil Handlingen grunde sig i et urigtigt Omdømme og kan derfor ikke lettelig blive skjult. Forbrydelsen vil vel oftest begaas i fjendtligt Land, men Bestemmelsen er dog ikke indskrænket dertil. Da der i Udstrømning af Krigsbestatning ligger i det Mindste en stiltiende Trusel om, at der, hvis den ikke ydes, vil blive anvendt Vang, synes Handlingen, naar den sker i egenyttig Hensigt, at kunne betragtes som Plyndring. Jfr. i Øvrigt den almindelige Straffelov § 137.

Til § 152.

For denne Art Udpressning maa Straffen være mild.

Til § 153.

Grænserne for Krigens Ret ville her ofte være tvivlsomme, og derfor maa i saa Tilfælde Straffen være mild. For saa vidt her henpeges paa, at en særegen Straf kan være fastsat for visse Tilfælde, sigtes til §§ 183, 184, 190 og 192.

Til § 154.

Da Forbrydelsens Art kan være meget forskjellig, har man indskrænket sig til at bestemme, at den nævnte Omstændighed skal betragtes som særdeles stærpende, og at fastsætte Straffens laveste Grad.

Til § 155.

Navnlig i Krigstid bliver det ofte umuligt at udfinde den vedkommende Berettigede. Jfr. den almindelige Straffelov §§ 34 og 122.